

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.986 van 21 maart 2002
in de zaak A. 110.862/VII-24.694.**

In zake : Dirk VAN MELKEBEKE,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. HELSEN,
 kantoor houdende te LEUVEN,
 Diestsevest 40

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Dirk VAN MELKEBEKE op 28 september 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 27 juli 2001 houdende uitspraak over zijn vraag tot herziening van de beslissing van de Mestbank van 22 augustus 2000 tot vaststelling van nutriëntenhalte voor het mestbanknummer 41077002652 op de inrichting nr. 102686826, Sint-Antelinkstraat 2, 9550 Herzele;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 februari 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DE PEUTER die, loco Advocaat K. HELSEN verschijnt voor verzoeker en van Advocaat P. LOUAGE die, loco Advocaat B. BRONDERS, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1. Verzoeker exploiteert naar eigen zeggen sinds 1993 een rundveebedrijf in Herzele, dat voorheen werd geëxploiteerd door zijn ouders.

Uit het dossier blijkt dat het door de ouders geëxploiteerde bedrijf op een andere plaats was gelegen (Heilig Hartplein) dan het bedrijf dat voorwerp is van voorliggende betwisting (Sint-Antelinksstraat).

In de loop van 1991 is verzoeker dat bedrijf beginnen exploiteren samen met zijn ouders. De overname gebeurde op 1 september 1993.

Op 18 juli 1990 weigert het college van burgemeester en schepenen aan verzoeker een vergunning voor het bouwen van een loods, een runderstal en een sleufsilos op de huidige locatie.

Na beroep van verzoeker verleent de bestendige deputatie, op 27 september 1990, toch de vergunning. Op 24 oktober 1990 tekent de gemachtigde ambtenaar beroep aan. Op 28 oktober 1992 verleent de bevoegde minister een voorwaardelijke vergunning voor een aangepast ontwerp.

De inrichting ligt in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

In de indelingslijst bij Vlarem I, dat in werking is getreden op 1 september 1991, horen inrichtingen van 25 tot en met 500 grote zoogdieren in agrarisch gebied tot klasse 2.

Op 2 februari 1993 wordt in het Belgisch Staatsblad een gewijzigde indelingslijst bekendgemaakt (besluit van de Vlaamse Executieve van 28 oktober 1992), waarin een vergissing is geslopen waardoor in agrarisch gebied inrichtingen van 25 tot en met 500 grote zoogdieren staan vermeld als klasse 3.

Met een brief van 14 juli 1993 wordt bij de Mestbank "aangifte van de bedrijfssituatie 1992" gedaan, voor het bedrijf dat vader en zoon samen uitbaten (Sint-Antelinksstraat).

Er waren op 1 januari 1993 standplaatsen voor 100 runderen (25 jonger dan een jaar, 40 van een tot twee jaar, 35 melkkoeien).

Op 2 juli 1993 meldt verzoeker de exploitatie van een inrichting klasse 3, omvattende 100 runderen, de opslag van 1.000 m³ mest, en het lozen van normaal huishoudelijk afvalwater.

Op 5 augustus 1993 neemt het college van burgemeester en schepenen akte van de melding.

Op 11 september 1993 wordt een erratum bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad, betreffende de eerder gewijzigde indelingslijst : het houden van 25 tot en met 500 grote zoogdieren blijft klasse 2.

De minister bevoegd voor leefmilieu heeft blijkbaar op 10 november 1993 laten weten dat veehouders die, ten gevolge van de vergissing bij de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, ten onrechte een melding klasse 3 hebben gedaan, ter rechtzetting gebruik kunnen maken van de procedure van artikel 38 van Vlarem I, voor inrichtingen die vergunningsplichtig worden na ingebruikname.

Op 5 april 1994 verleent het college van burgemeester en schepenen overeenkomstig artikel 38 van Vlarem I aan verzoeker een milieuvergunning klasse 2, voor een termijn van vijf jaar (gezien de toepassing van artikel 38 van Vlarem I), voor de exploitatie van wat eerder werd gemeld, en voor het stallen van vier tractoren en acht aanhangwagens.

Op 27 september 1995 verleent het college van burgemeester en schepenen een vergunning voor een grondwaterwinning categorie A.

De termijn van de milieuvergunning van 5 april 1994 verstrijkt zonder dat de exploitant de hernieuwing vraagt.

Met een brief van 9 juni 2000 laat de Vlaamse Landmaatschappij aan verzoeker weten dat, aangezien hij niet over een geldige milieuvergunning beschikt, hij niet in aanmerking komt voor het toekennen van een nutriëntenhalte, en hij vanaf 1 januari 2000 geen dieren meer mag houden, op straffe van het betalen van een zogenaamde superheffing voor de geproduceerde mest.

Met een brief van 12 juli 2000 vraagt verzoeker aan de Mestbank een herberekening.

Op 25 juli 2000 dient verzoeker ook een milieuvergunningsaanvraag in voor de verdere exploitatie van de inrichting.

Met een brief van 22 augustus 2000 laat de Vlaamse Landmaatschappij weten nog steeds geen nutriëntenhalte te kunnen toekennen voor verzoekers inrichting.

Met een brief van 26 september 2000 wordt namens verzoeker een herziening van de toegekende nutriëntenhalte gevraagd aan de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw.

Op 12 oktober 2000 verleent het college van burgemeester en schepenen de gevraagde milieuvergunning maar na beroep van de Vlaamse Landmaatschappij wordt de vergunning door de bestendige deputatie geweigerd.

Verzoeker dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en tot annulatie in.

Op 27 juli 2001 wordt de bestreden beslissing genomen : de beslissing om geen nutriëntenhalte toe te kennen wordt bevestigd, omdat er geen milieuvergunning is voor de inrichting.

Wel bepaalt artikel 2, § 2, van het bestreden besluit dat in afwijking van § 1 op de inrichting dieren mogen worden gehouden voor zover de totale jaarlijkse dierlijke mestproductie op de inrichting lager blijft dan 300 kg P_2O_5 .

Met het arrest nr. 101.780 van 13 december 2001 verwerpt de Raad van State de door verzoeker ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van de milieuvergunning, omdat geen ernstige middelen werden aangevoerd;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker volgend betoog houdt

“Door de bestreden beslissing wordt op definitieve wijze bepaald dat er geen nutriëntenhalte aan het bedrijf van verzoeker kan worden toegekend.

De nutriëntenhalte dient te worden beschouwd als een soort van ‘mestquotum’ die de mestproductie op bedrijfsniveau blokkeert.

Vanaf 1 januari 2000 is immers aan elke bestaande landbouw- en/of veeteeltinrichting een P_2O_5 -nutriëntenhalte en een N-nutriëntenhalte toegekend.

De nutriëntenhalte of maximaal toegelaten mestproductie stemt overeen met de hoogste productie van de mestbankaangiften van de aanslagjaren 1996, 1997 of 1998 en moet worden berekend als de som van de producten van de gemiddelde veebezetting van de inrichting zoals aangegeven in de aanslagjaren 1996, 1997 of 1998 met de overeenkomstige P_2O_5 - en N-productie per diersoort, berekend volgens de uitscheidingsnormen opgegeven in art. 33bis, § 2. De aldus

bepaalde nutriëntenhalte bepaalt de op de inrichting toegelaten mestproductie tot en met 31 december 2004.

Volgens de huidige versie van het mestdecreet is de nutriëntenhalte inderdaad van toepassing tot en met eind 2004, doch het is geenszins uit te sluiten dat deze maatregel nog verder in de tijd zal worden verlengd. Het belang van het bekomen van een nutriëntenhalte wordt daarmee nog des te groter.

Aangezien aan de inrichting van verzoeker geen nutriëntenhalte werd toegekend, betekent dit nu concreet dat er geen dierlijke mest op het bedrijf van verzoeker mag worden geproduceerd. Hij dient m.a.w. met onmiddellijke ingang alle dieren op zijn bedrijf te verwijderen.

Enerzijds bepaalt art. 21, § 6 van het mestdecreet dat er een 'superheffing' verschuldigd is door elke producent die meer dierlijke mest heeft geproduceerd dan de toegekende nutriëntenhalte hetgeen voor verzoeker betekent dat hij op elke geproduceerde kg N en kg P₂O₅ 40 BEF zal dienen te betalen; dit is financieel totaal niet haalbaar.

Anderzijds maakt dit daarenboven een strafrechtelijke overtreding uit die wordt beteugeld bij art. 37, § 2, 7° van het mestdecreet.

Vanuit deze optiek is het derhalve onverantwoord om de bedrijfsuitbating verder te zetten wanneer er geen uitzicht is op een definitieve beslissing omtrent de toekenning van een nutriëntenhalte.

Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat, niettegenstaande het feit dat de definitieve beslissing slechts op 6 augustus werd genotificeerd aan verzoeker, er door de Mestbank ook voor de eerste 7 maanden van dit jaar (in dewelke er alleszins nog een volledige dierbezetting was) een superheffing zal worden opgelegd.

Verzoeker nam de bedrijfsexploitatie over van zijn ouders. Voor dat verzoeker het volledige bedrijf van zijn ouders overnam, werkte hij eerst nog samen met zijn vader op het bedrijf in een systeem van zogenaamde 'samenuitbating'. Eind jaren tachtig werd in dat kader reeds een volledig nieuwe stal met loods opgetrokken. Voor de bouw van een nieuwe stal en voor de overname van het bedrijf werd het nodige krediet bij een financiële instelling bekomen. In stuk 8 wordt een inventaris van de nog lopende kredieten met bijbehorende afbetalingsplannen opgenomen.

Vandaag wordt hij echter geconfronteerd met de vaststelling dat hij zijn bedrijfsuitbating volledig dient stop te zetten vermits het niet langer mogelijk is om nog dieren op het bedrijf aan te houden.

Concreet impliceert dit tevens dat het gezin van verzoeker terugvalt op één enkel inkomen - zijn echtgenote is part-time als poetsvrouw tewerkgesteld maar heeft op dit ogenblik een loopbaanonderbreking - hetgeen voor een gezin met 2 jonge kinderen en een nog resterende schuldenlast bij de bank, totaal onoverkomelijk is (tot bewijs van de inkomenssituatie van verzoeker is in stuk 7 de meest recente fiscale aangifte over het aanslagjaar 2000 opgenomen. Er dient daarbij rekening gehouden te worden met het feit dat de inkomsten uit het landbouwbedrijf op forfaitaire basis worden aangegeven).

De kredieten waarvan hoger sprake hebben een totale jaarlijkse interestbetaling van ongeveer 230.000 BEF tot gevolg (zoals blijkt uit de landbouwbijlage bij de fiscale aangifte voor het aanslagjaar 2000); daarenboven moet er ook nog kapitaal worden afbetaald hetgeen zeker een gelijkaardig bedrag zal vertegenwoordigen. De afbetaling van deze som - die moet gedaan worden tot bij het einde van de contractuele termijnen van de kredietopening, zelfs wanneer het bedrijf niet langer kan of mag geëxploiteerd worden - wordt volstrekt onmogelijk met het loon van zijn echtgenote alleen.

Daarenboven is de bedrijfsexploitatie, gezien het feit dat er geen nutriëntenhalte aan de inrichting werd toegekend, totaal waardeloos geworden en betekent dit concreet dat het bedrijf niet kan overgelaten worden. Het bedrijf is immers specifiek ingericht en uitgerust voor het houden van rundvee (meer specifiek

dan nog voor melkvee) en daarenboven gesitueerd in agrarisch gebied, een gebied dat volgens de planologische voorschriften uitsluitend voor landbouw is bedoeld. De financiële en economische 'waarde' van een veeteeltbedrijf wordt in belangrijke mate immers bepaald door de aan het bedrijf toegekende nutriëntenhalte vermits dit de toegelaten mestproductie (voor de eerstkomende jaren alleszins) bepaalt.

Het gezin valt bijgevolg niet alleen terug op één (beperkt) inkomen (verzoeker kan als zelfstandige immers niet terugvallen op enige bijstandsregeling) maar wordt bovendien geconfronteerd met het feit dat ook de exploitatiezetel volstrekt waardeloos is geworden en aldus nooit meer te gelde zal kunnen gemaakt worden.

De beslissing vanwege de Minister dat er geen nutriëntenhalte aan het bedrijf van verzoeker kan worden toegekend, is een rechtstreeks gevolg van het feit dat het bedrijf momenteel niet over een milieuvergunning voor het houden van 100 runderen beschikt. Tegen het besluit van de Bestendige Deputatie van Oost-Vlaanderen houdende weigering van vergunning tot hernieuwing werd door verzoeker een schorsings- en annulatieverzoek bij Uw Raad ingeleid op datum van 15 juni 11 (gekend onder het rolnummer G/A 106.036/VII-23.952).

Het is verzoeker evenwel onmogelijk om de uitkomst van deze procedure af te wachten en, in de veronderstelling dat dit een gunstig resultaat heeft en er als nog een vergunning kan worden afgeleverd, op dat ogenblik de Mestbank om een toekenning van nutriëntenhalte te verzoeken. Dit is wettelijk, noch in het Mestdecreet, noch in het uitvoeringsbesluit m.b.t. de nutriëntenhalte, geenszins voorzien. Verzoeker heeft nu de administratieve bezwaarprocedure m.b.t. de herberekening van de nutriëntenhalte volledig doorlopen. Bij gebreke van een schorsings- en annulatieverzoek bij Uw Raad zou de beslissing vanwege de Minister van 27 juli 2001 immers onherroepelijk definitief worden waardoor er, zelfs bij aflevering van een vergunning, tot eind 2004 alleszins geen mest op het bedrijf mag worden geproduceerd.

Deze periode kan evenwel onmogelijk overbrugd worden. Het nadeel dat men intussen lijdt is van dergelijke omvang dat dit nooit zal kunnen rechtgezet worden na verloop van enkele jaren”;

dat verzoeker er nog aan toevoegt dat de uitbating van het rundveebedrijf zijn enige beroepsactiviteit uitmaakt; dat hij wijst op de zware psychologische gevolgen die de stopzetting van de uitbating van het rundveebedrijf meebrengt; dat hij benadrukt dat de investeringen werden gedaan in een periode dat hij over de nodige vergunningen beschikte en dat het laattijdig indienen van de hernieuwing van zijn milieuvergunning geenszins door kwade trouw was ingegeven, maar was gestoeld op een zeer spijtige vergissing;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota doet gelden dat het onjuist is te beweren dat door de bestreden beslissing geen dierlijke mest meer mag worden geproduceerd op verzoekers bedrijf, aangezien in artikel 2, § 2, wordt bepaald dat dieren mogen worden gehouden voor zover de totale jaarlijkse mestproductie lager blijft dan 300 kg P₂O₅, dat bovendien het aangevoerde nadeel aan verzoekers nalatigheid dient te worden aangerekend, dat het immers onomstootbaar vaststaat dat de milieuvergunning voor de exploitatie van het landbouwbedrijf

werd toegekend van 18 april 1993 tot 4 april 1999, en derhalve verstreken was op het ogenblik dat de Mestbank op 9 juni 2000 besloot geen nutriëntenhalte toe te kennen, dat verzoeker zich niet kan verschonen door zich te baseren op zijn zogenaamde onwetendheid, dat dergelijke argumentatie bezwaarlijk als ernstig kan bevonden worden; dat zij opmerkt dat tegen de superheffing bepaald in artikel 21, § 6, van het Meststoffendecreet, opgelegd indien een producent meer dierlijke mest produceert dan de toegekende nutriëntenhalte, volgens artikel 22, § 6 een bezwaarschrift kan worden ingediend bij de ambtenaar daartoe aangewezen door de Vlaamse Regering en dat deze met de heffingsplichtige overeenkomstig artikel 27, §1 dadingen kan treffen; dat tenslotte zij het ingeroepen nadeel als ‘onvoldoende concreet gestaafd’ aanmerkt;

2.3. Overwegende dat, zoals verzoeker terecht stelt, de beslissing dat geen nutriëntenhalte aan zijn bedrijf kan worden toegekend, het rechtstreeks gevolg is van het feit dat hij momenteel niet over een milieuvergunning beschikt voor het houden van 100 runderen; dat tegen de beslissing tot weigering van de gevraagde milieuvergunning verzoeker een vordering tot schorsing en een annulatieberoep heeft ingesteld; dat met arrest nr. 101.780 van 13 december 2001 de Raad van State de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die weigeringsbeslissing heeft verworpen, wegens het niet aangevoerd zijn van een ernstig middel; dat aangezien verzoeker niet over de vereiste milieuvergunning beschikt, de nadelen die verzoeker aanbrengt, te weten het niet verder kunnen exploiteren van zijn runderenbedrijf of toch een groot deel ervan, gelet op de in artikel 2, § 2 van de bestreden beslissing verleende afwijking, in eerste instantie voortvloeien uit de weigering van de milieuvergunning; dat een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet tot gevolg kan hebben dat verzoeker wel de stal met 100 runderen verder kan exploiteren en derhalve niet het gewenste effect kan meebrengen;

2.4. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede voorwaarde gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig maart tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.